

JESSICA REDLAND

Začátek něčeho krásného

— ♦ ÚTĚKY DO KRAJINY JEZER ♦ —

Přeložila Barbora Klasová

motto

Začátek něčeho krásného

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jessica Redland

Začátek něčeho krásného – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JESSICA REDLAND

*Začátek
něčeho
krásného*

motto

Copyright © 2023 Jessica Redland
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow
and Plima d.o.o.

Translation © Barbora Klasová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6029-0
ISBN e-knihy 978-80-267-6045-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6046-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6030-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mému úžasnému manželů Markovi, který mě držel za ruku a s naprostým klidem mi pomáhal při sestupu z hory Blencathra, zatímco jsem šlela strachy, a který mi dodával odvahu a povzbuzení, když se mi při cestě kolem jezera Derwent Water únavou podlamovaly nohy.

Národní park v Lake District (Jezerní oblast) je naším zamilovaným místem. Bylo mi ctí zasadit sérii příběhů do této překrásné oblasti Velké Británie. I proto jsem se rozhodla věnovat úvod této série všem, kteří se zde narodili, kteří zde žili a pracovali nebo tuto překrásnou část země alespoň navštívili a stejně jako my v ní nechali kus svého srdce.

Poznámka autorky

Tato série se odehrává v blízkosti jezera Derwent Water v národním parku Lake District neboli v Jezerní oblasti, kterou jsem měla možnost poznat už v době útlého dětství během bezpočtu prázdnin a dovolených, jež jsem zde strávila. Přesto mě trápí jedna otázka. Píše se správně Derwent Water, nebo Derwent-water? Jak už to bývá, neexistuje správná odpověď, protože obě verze se vyskytují stejně často. Ve své knize jsem se přesto rozhodla používat důsledně pouze dvouslovnou variantu tohoto názvu, tedy Derwent Water, jelikož ho používá jak organizace Ordnance Survey mapující Velkou Británii, tak britská organizace National Trust zabývající se ochranou památek a přírody.

1

Moje šéfová Madeline měla prosklené dveře do kanceláře jako vždy otevřené dokořán. Zírala na monitor, opírala se lokty o stůl a prsty si tiskla ke spánkům. Ať už tam viděla cokoliv, rozhodně to nebylo nic dobrého. A mně se okamžitě sevřel žaludek nervozitou. Že by už dorazily novinky ohledně reorganizace? Varovali nás, že v novém roce dojde ke změnám, ale předpokládala jsem, že budeme mít ještě pár týdnů klid, než se dozvíme něco konkrétního. Existoval jediný způsob, jak to zjistit! Napřímila jsem se, zhluboka jsem se nadechla a zaklepala.

Madeline zvedla hlavu a tvář se jí rozjasnila vřelým úsměvem. „Šťastný nový rok, Autumn!“

Posadila jsem se naproti ní. „Tobě taky. Užila sis volno?“

Madeline měla vždy v zásobě nějakou katastrofickou historiku týkající se vánoční večeře. Obvykle v ní hrála hlavní roli spálená nebo nedopečená krůta. Poslední Štědrý večer se však jevil jako ten ze všech nejhorší, protože kvůli špatné domluvě s manželem neměli krůtu žádnou. Ani jeden z nich se totiž nezastavil u řezníka.

„Tradiční klobásky zapečené ve slanině se přece taky nakupují u řezníka,“ podotkla a pokrčila rameny. „Ale abych nebyla jen negativní, pečené brambory podle tvé babičky byly naprosto famózní. Díky za ten recept.“

Při pomýšlení na babiččinu delikatesu jsem se usmála – její brambory bývaly uvnitř nadýchané a zvenku nádherně křupavé.

Vedle malování bylo vaření její velkou vášní a své recepty a nej-
různější vychytávky vždy ochotně sdílela s ostatními. Líbila se
mi představa, že její odkaz žije dál v receptech, které si mezi se-
bou rodiny předávají.

„A jaké Vánoce jste měli vy?“ Madeline naklonila hlavu ke
straně a upřela na mě soucitný pohled. „Co dědeček?“

„Zatím se drží,“ odpověděla jsem, ale při slově *zatím* se mi
sevrhlo hrdlo. „Bylo příjemné vidět se zase s mámou a tátou.“

„Už se vrátili do Paříže?“

„Ano. Přiletěli jen na týden. Každý rok chodí na silvestrov-
skou show a novoroční ohňostroj na Champs-Élysées a děde-
ček trval na tom, že kvůli němu nesmí měnit plány. Prohlásil,
že s nimi nebude mluvit, když se zdrží déle, a tak odletěli už
třicátého.“

Jsem napůl Angličanka a napůl Francouzka. Moji rodiče –
Claudette a Darius – se poznali a zamilovali se do sebe v době,
kdy táta v rámci studia francouzštiny a politologie trávil jeden
rok na pařížské univerzitě. Po absolvování vysoké školy získal
místo na britské ambasádě v Paříži, kde působí dodnes. Má-
minou velkou vášní je umění a pracuje jako hlavní kurátorka
v Louvru.

Narodila jsem se ve Francii, kde jsem chodila i do základní
školy, ale rodiče chtěli, abych vyšší vzdělání absolvovala ve Vel-
ké Británii. Proto jsem od svých jedenácti let žila během škol-
ního roku u tátových rodičů v Suttonu – v jižní části širšího
Londýna, nebo též v hrabství Surrey (podle toho, s kým mluví-
te) – a s rodiči jsem trávila jen prázdniny. Ve Velké Británii jsem
nastoupila i na vysokou školu a původní plán byl takový, že se
po absolvování univerzity vrátím do Paříže. Jenže na začátku
předposledního semestru mi zemřela babička. Studovala jsem
v Brightonu, pouhých sedmdesát kilometrů od Suttonu, přesto
mě trápilo pomyšlení, jak to bude dědeček bez své milované

ženy zvládat. Bylo naprosto nemyslitelné, abych ho opustila a vrátila se do Francie. Navíc jsem věděla, že když se natrvalo usadím ve Velké Británii, aspoň se tak vyhnu setkání s mužem, který mi zlomil srdce. Kdyby se naše cesty znovu zkřížily, nejspíš bych mu nedokázala odolat a skončilo by to stejně.

„Novoroční Paříž musí být nádherná,“ zasnila se Madeline na pár vteřin. „Ale zpátky k pracovním záležitostem. Mrzí mě, že začnu nový rok špatnými zprávami. Plány na reorganizaci jsou venku. Je to tak, jak jsme předpokládali. Bude se propouštět.“

Žaludek se mi sevřel napětím. „Kolik lidí?“

„Pětadvacet procent zaměstnanců,“ odpověděla s omluvným pokrčením ramen. „Na všech úrovních.“

„Takže jsme v ohrožení obě?“

„Obávám se, že ano.“

Pracovala jsem jako ilustrátorka u předního britského výrobce blahopřání, pohlednic a gratulací k nejrůznějším příležitostem. Specializovala jsem se na lesní zvířata. Madeline mi hodně pomáhala, když jsem před deseti lety tohle místo získala. O čtyři roky později povýšila na vedoucí a já... Já jsem celou dobu zůstala na té nejnižší pozici. Nebylo to tím, že bych se snad nechtěla někam posunout, ale posledních šest let pro mě bylo náročných kvůli dědečkově nemoci. Před kariérou jsem dala přednost jiným věcem a snažila jsem se trávit s ním tolik času, kolik to jen bylo možné.

„Co se bude dít teď?“ zeptala jsem se.

„Nabídneme všem možnost dobrovolného rozvázání pracovního poměru s odstupným nebo předčasným odchodem do důchodu. Pokud se však nenajde dostatek takových lidí, bude nutné přistoupit k nedobrovolnému propouštění. Ty, kteří se rozhodnou ve firmě zůstat, pozveme společně s Ross příští týden k pohovoru a vyzveme je, aby předložili návrh na zbrusu nový design blahopřání.“

Svšela jsem ramena a pomalu jsem zavrtěla hlavou. „Zbrusu nový design? To je nad moje síly. S tím, co se teď... Prostě to nedokážu.“

„Autumn Laineová!“ zahřímala a zvedla obočí. „Ať tě ani nenapadne to předem vzdát!“

„Ale já...“

„Ale nic! Víím, jak pro tebe bylo posledních pár let náročných a jak je těžké kreslit ta roztomilá lesní zvířátka, když se ti hrou-tí svět, ale pořád patříš mezi nejtalentovanější ilustrátorky, se kterými jsem kdy pracovala. Jsem si jistá, že máš ještě nějaké eso v rukávu.“

Madeline byla úžasná šéfová a vždycky pro mě měla velké pochopení. Proto bych ji ráda ujistila, že to tak bude. Jenže to nešlo. V hlavě jsem měla prázdno.

„Je mi to opravdu líto,“ dodala po chvíli zkroutěně. „Takhle jsem si novoroční uvítání nepředstavovala.“

Odsunula jsem židli. „Asi bude lepší, když se vrátím ke kreslení.“ Kupodivu se mi podařilo nasadit pozitivní tón, i když jsem ve skutečnosti vůbec nic pozitivního necítila.

„Já o tobě nepochybuju. Teď je ještě potřeba, abys o sobě nepochybovala ani ty sama,“ poznamenala, jako kdyby mi četla myšlenky. „Ponoř se do práce a uvidíš, že tě něco neotřelého napadne.“

Přikývla jsem a opustila její kancelář. Ponořit se do práce? I kdybych měla potápěčský skafandr, nebyla jsem si jistá, že bych se dokázala ponořit dostatečně hluboko, abych získala zpátky ztracenou inspiraci. Kreslení se pro mě v posledním roce stalo spíš rutinou. Opakovala jsem pořád dokola zvířata, která jsem se za léta praxe naučila kreslit i se zavázanýma očima. Jakmile jsem se však pokusila o cokoli nového, pokaždé to skončilo nezdarem. Zdroj mé kreativity vyschnul.

Madeline byla vůči mně neobyčejně trpělivá, ale její důvěra a empatie mě nezachrání, když před ní a kreativní ředitelku

příští týden předstoupím s prázdným papírem. Při té představě jsem se otřásla. To jí nemůžu udělat. A sobě taky ne. Musím se pokusit z těch temných hlubin vylovit aspoň něco. Jestli se mi nepodaří si práci udržet, chci odejít minimálně s vědomím, že jsem udělala všechno, co bylo v mých silách.

2

„Venku mrzne,“ poznamenala jsem po příjezdu do hospice Juniper Gardens, ve kterém byl od začátku listopadu dědeček.

„Podle předpovědi má příští týden začít sněžit,“ utrousila recepční a ušklíbla se.

Promnula jsem si zkrhlé ruce. Teprve potom jsem vzala pero a zapsala se do knihy návštěv.

Dědečkův pokoj byl v prvním patře. Zlehka jsem zatukala na dveře a otevřela. Stolní lampička vrhala na postel teplé světlo, v němž bylo patrné, jak spícímu dědečkovi pravidelně stoupá a klesá hrudník.

Závěsy byly roztažené, a tak jsem si svlékla kabát, sundala si z krku šálu a přešla k oknu. Dědeček rád pozoroval ptáky, kteří se slétávali na krmítka rozmístěná po zahradě. Ze všeho nejraději se však díval na obrovskou třešeň stojící uprostřed. Potmě ale bylo vidět jen pár světel v pokojích na opačné straně, a tak jsem závěsy zatáhla a usadila se do křesla vedle postele.

Dědečkova víčka sebou zaškubala a vzápětí otevřel oči.

„Ahoj, dědo,“ pozdravila jsem a usmála se na něj.

Pomalu otočil hlavou podepřenou několika polštáři, aby na mě lépe viděl.

„Ahoj.“ Hlas měl tichý a chraplavý, vzápětí se rozkašlal.

Nalila jsem do sklenice vodu ze džbánu stojícího na stolku vedle postele a podržela mu ji u rozpraskaných rtů, dokud si párkrát neloknul.

„Tak jsem přežila první letošní den v práci,“ spustila jsem co nejveseleji. „Byl to trochu šok, ale na druhou stranu bylo skvělé se zase se všemi vidět.“

„Náročný den?“

„Jako vždycky. Madeline mě vyzvala, abych jí a Ross Lyn-donové příští týden předložila nový návrh blahopřání.“ Svým tónem a úsměvem jsem se snažila zakrýt obavy a vzbudit spíše dojem nadšení z nového úkolu. Nebylo potřeba dědečka zatěžovat podrobnostmi.

„Jsem na tebe pyšný.“

„Já vím. A moc to pro mě znamená. Jak vidíš, podědila jsem dobré geny. Za všechno, co ve mně je, musím poděkovat tobě a babičce.“

Ačkoliv se ani jeden z nich nepokusil o kariéru v oblasti výtvarného umění, oba moji prarodiče byli velmi talentovaní, i když měl každý z nich jiný styl. Babička milovala akvarely a fascinovala ji příroda. Trávila celé hodiny u stojanu v zahradě nebo se skicákem v nedalekých parcích. Zlomilo jí srdce, když ji postihla taková artritida, že nebyla schopná udržet štětec v ruce. Dědeček dával přednost tužce nebo uhlu a zajímal ho spíše industriální prostředí a lidé v něm. Jeho styl trochu připomínal malíře L. S. Lowryho.

Vzala jsem ho za ruku. Byla studená. Kůži měl tak tenkou a bledou, že byla téměř průsvitná.

„Peggy by se tvé obrázky moc líbily,“ vypravil ze sebe. „Zbožňovala přírodu.“

„Když kreslím, občas si představuju, že se mi dívá přes rameno a radí mi. Měla velký smysl pro detail.“

Neuběhl jediný den, abych si na babičku nevzpomněla s lítostí, že už není mezi námi. Doma se na mě usmívala z fotografií, které jsem měla rozmístěné po bytě. A její akvarely zdobící pokoje mi nepřestávaly připomínat, jak velký měla talent. Při

pohledu do zrcadla jsem občas mívala pocit, že se na mě dívá. Každý rok v době mých narozenin našla svou fotografii, na které byla ve stejném věku jako já, a smály jsme se, že jsme jako dvojčata, která se narodila dvě generace od sebe. Měly jsme stejně světlé vlasy, hnědé oči mandlového tvaru, široký úsměv a hranatou bradu.

Právě teď by se mi její rada hodila. Naučila jsem se toho od ní víc než od všech učitelů výtvarné výchovy dohromady. Určitě by věděla, jak mým věcem vrátit náboj. Kdyby však nezemřela, nejspíš bych takové problémy vůbec nemusela řešit.

Cítila jsem, jak se mě zmocňuje melancholie, a tak jsem rychle změnila téma. „Jaký jsi měl dneska den?“

„Ospalý.“

Víčka mu ztěžkla a mně bylo jasné, že jeho pozornost upadá.

„Pořád se nemůžu rozhodnout, co bych si měla dát k večeři,“ pokračovala jsem. „Včera jsem doplnila zásoby v lednici, ale vařit se mi moc nechce. Možná si cestou domů koupím čerstvý chleba a dám si jen polévku. Co říkáš?“

Dědeček mezitím usnul. Sklonila jsem hlavu a se zavřenýma očima jsem pevně stiskla jeho ruku ve své dlani. Měla jsem za sebou špatný den a přála jsem si, aby už skončil. Na druhou stranu jsem si vážila každé chvíle, kterou jsem mohla strávit v jeho společnosti, a tak jsem se snažila protichůdné emoce v sobě zpracovat.

Uběhlo asi půl hodiny, když se otevřely dveře a dovnitř vešla Adele, která zde patřila ke zkušenějším sestrám. „Prý jste chtěla s někým mluvit?“ usmála se na mě.

Pustila jsem dědečkovu ruku a schovala mu ji pod peřinu. Potom jsem kývla směrem k chodbě, abychom ho nerušily ve spáнку.

„Myslím, že vím, na co se mě chcete zeptat,“ začala.

„Nechtěla jsem to řešit přes Vánoce, ale tuším, že už se blíží konec.“

„Většinu času prospí a bolest se nám daří tlumit. Řekla bych, že má před sebou pár týdnů, ale všechno se může během chvilky změnit. Nic se nedá předpovědět s jistotou. Je mi to moc líto.“

„Ví to moji rodiče?“

„Ano.“

Poděkovala jsem a vrátila se do pokoje. *Maman* a *papa* u mě zůstali přes vánoční svátky, ačkoliv víc času jsme strávili tady než u mě doma. *Papa* tvrdil, že nechce vyzvídat *jak dlouho*. V jádru byl však pragmatik, takže bylo téměř nevyhnutelné, aby tu otázku nakonec položil. Když se dědečkovi potřetí vrátila rakovina jícnu, tentokrát ve čtvrtém stádiu s metastázemi do plic, odmítl další léčbu. V té chvíli mi bylo jasné, že nám už moc společného času nezbyvá. Chtěla jsem ho přesvědčit, aby to ještě zvážil, ale bylo zřejmé, že na další léčbu je příliš slabý. Muse-la jsem se připravit na to, že ho budu muset nechat odejít. Vážila jsem si toho, že mohl být součástí mého života tak dlouho. Pětadevadesát je úctyhodný věk.

Z tašky jsem vytáhla iPad a pustila se do kreslení, za chvíli mě však začaly pálit oči únavou a musela jsem se smířit s nezda-rem. Prohlížela jsem si výsledek svého snažení a nesouhlasně pomlaskávala. Nakreslená zvířátka odpovídala tomu, co jsem tvořila v posledních letech. Proč je pro mě takový problém začít myslet jinak?

„Co se tak mračíš?“

Nevšimla jsem si, že dědeček otevřel oči, jeho hlas mě polekal.

„Nelíbí se mi, co jsem nakreslila.“

„Ukaž mi to.“

Nasadila jsem mu brýle a podržela jsem mu iPad před očima.

„Je to hezké.“

„Děkuju, ale potřebovala bych vymyslet něco jiného, ne-
okoukaného. Tohle není ono.“ Bála jsem se, že se mu začnu

svěřovat se svým trápením, a tak jsem iPad rychle zavřela a položila ho s úsměvem na postel. „Myslím, že bude lepší nechat to na zítřek.“

Dědeček otevřel ústa, aby něco řekl, místo toho se však rozkašlal, a tak jsem mu znovu podala sklenici s vodou.

„Ta věc,“ vypravil ze sebe a namířil zkrouceným ukazováčkem na iPad, zatímco se zase zabořil do polštářů.

„Já vím, že iPad nemáš rád, ale program, který používám, je naprosto dokonalý. Navíc nemám na vybranou, všichni v práci ho používají.“

S dědečkem jsme v posledních letech několikrát vedli debatu o tom, jestli je kreslení na iPadu pořád ještě kreslením. Vždycky mě nesmírně podporoval a pěl chválu pokaždé, když jsem mu ukázala některý ze svých finálních návrhů. Nikdy se mi ho ale nepodařilo přesvědčit, že digitální kresba je stejně skutečná jako kresba na papíře.

„Akvarel,“ zašeptal s těžkými víčky.

„V té aplikaci můžu vytvářet i akvarely.“ Nástroj pro tvorbu akvarelů jsem dosud nepoužila, protože při tvorbě práníček jsem musela volit jasné a zářivé barvy, které vyniknou.

„Opravdový akvarel.“ V té chvíli už měl oči zase zavřené.

Byl to signál k odchodu. „Dobře se vyspi, dědečku,“ zašeptala jsem mu do ucha a strčila si iPad zpátky do tašky. „Stavím se za tebou zase zítra po práci.“

„Jako dělala Peggy,“ dodal sotva slyšitelně.

Když jsem o něco později dorazila domů, zůstala jsem stát s hrnkem teplého čaje v dlaních uprostřed obývacího pokoje a prohlížela jsem si obrovské plátno s akvarelem, které viselo nad krbem. Babička na něm namalovala mě. Bylo mi šest let a seděla jsem na už dávno neexistující dřevěné houpačce na zahradě za domem. Byly prázdniny a my jsme přijeli za babičkou

a dědečkem na návštěvu. Ten obraz doslova hrál barvami a byl tak plný pohybu, že mě dokázal okamžitě přenést zpátky do dětství.

V duchu jsem přemýšlela nad tím, co mi dědeček dneska řekl. Co kdybych ve svém návrhu přece jen použila akvarel? Nemusí přece být jen v pastelových odstínech. I akvarelové barvy mohou být syté a výrazné, jak to ostatně dokázala na svých ilustracích Beatrix Potterová, když namalovala králíčka Petra v sytě modrém kabátku.

Postavila jsem hrnek na krbovou římsu a zamířila jsem do jídelny, abych někde vystrachala knihu Beatrix Potterové, když se rozezněl zvonek. Bylo skoro devět večer, takže dost pozdě na návštěvy.

Váhavě jsem přistoupila ke vchodovým dveřím se skleněnou výplní, ale moje nervozita opadla při pohledu do známé tváře naší sousedky paní Sladeové.

„Omlouvám se, že ruším tak pozdě, drahoušku,“ zašveholila, když jsem otevřela. „Ale pošťák ke mně omylem hodil dopis, který je pro tebe.“

Podala mi malou, světle žlutou obálku a já jsem se usmála, když jsem poznala rukopis.

„Je od Rosie?“ vyzvídala.

„Ano. Děkuju, že jste mi ho přinesla.“

„Vím, že jsem ti ho mohla hodit do schránky, ale chtěla jsem se zeptat, jak se daří dědečkovi.“

„Zatím se drží. Až ho zítra uvidím, řeknu mu o vás.“ Mávla jsem na ni dopisem. „A děkuju za doručení. Pozvala bych vás dál, ale hoří mi termín a musím ještě pracovat.“

„Chápu. Taky mě čekají nějaké resty. Pozdravuj Arthura.“

„Budu.“

Měla jsem paní Sladeovou ráda, ale už jsem se poučila, že zvat ji dovnitř není dobrý nápad, pokud člověk nemá několik hodin

na to, aby si vyslechl její litanii a nejnovější aférky lidí, které ani pořádně neznala. Lepší bylo zaskočit občas k ní, probrat život, zeptat se, jak se má, a zvednout kotvu hned, jak začne klevetit.

Když jsem zabouchla a zajistila dveře řetízkiem, odnesla jsem si dopis do obývacího pokoje a s hrnkem čaje jsem se schoulila na pohovku, abych si přečetla, co je nového. S Rosie Jacobsovou jsem si dopisovala od druhého stupně základní školy, který jsem absolvovala už ve Velké Británii, tedy zhruba od svých jedenácti let. Paní Traskeová, naše učitelka angličtiny, nás vyzvala, abychom si začali dopisovat s dětmi ze spřátelené školy v Cumbrii, kde učila její sestra. Poslali jsme tam dopisy a během měsíce přišly odpovědi.

Jakmile jsem si přečetla první dopis od Rosie, okamžitě jsem věděla, že jsem si našla kamarádku. Stejně jako já byla jedináček a milovala nebo nenáviděla stejné předměty. Navíc poslouchala stejnou hudbu a sledovala i podobné věci v televizi. Měly jsme tak spoustu společných témat. Byly mezi námi samozřejmě i rozdíly. Rosie milovala ježdění na koni a pomáhala své matce vést jezdeckou školu. Já jsem se koní bála, zato jsem zbožňovala výtvarné umění. A Rosie neuměla dle svých slov nakreslit ani obyčejného panáčka. Díky těmto rozdílům však byly naše dopisy ještě zajímavější, protože jsme se mohly navzájem obohacovat o poznatky z oblastí mimo sféru svých zájmů.

Do konce školního roku si postupně všichni psát přestali, až na nás dvě. Naše přátelství se naopak s přibývajícím časem prohlubovalo a Rosie zůstala mojí jedinou stálou kamarádkou. Na rozdíl od mých spolužáků a spolužaček bylo Rosie jedno, že na každé prázdniny mizím do Paříže. V té době prostě jen změnila adresu na obálce.

Dokonce jsme se dohodly, že ve psaní dopisů budeme pokračovat i v době, kdy už jsme měly e-mailové schránky a telefony a mohly bychom se tak teoreticky posunout na vyšší

technologickou úroveň. Dopisy však měly něco do sebe. Občas jsme si zavolaly, když bylo potřeba probrat něco speciálního, ale obecně se náš kontakt odehrával prostřednictvím pošty.

A tak jsem i teď rozřízla obálku a pustila se do čtení.

Milá Autumn,

za běžných okolností bych dopis začala slovy, že doufám, že jsi měla krásné Vánoce a užila sis silvestra, ale vím, že tentokrát to pro tebe muselo být těžké. Myslela jsem na tebe a přála si, aby ti návštěva rodičů v tomhle náročném období přinesla aspoň trochu útěchy.

Na Štědrý den jsme s mamkou byly samy, jak to máme nejraději. Mamka měla pocit, že by se měla ze zdvořilosti zeptat jeho lordstva, jestli se k nám nechce připojit. Představ si, že řekl ano! Naštěstí se na poslední chvíli omluvil a dal přednost kamarádům z mokré čtvrti. Byla to pro nás úleva. Jen škoda, že mu to rozhodování trvalo tak dlouho, mohly jsme si udělat místo krůty pečené kuře, což je mnohem větší pochoutka!

V každém případě ti mockrát děkuju za krásný vánoční dárek – obzvlášť když vím, že jsi musela mít plnou hlavu mnohem důležitějších věcí, než je nakupování dárků.

Na začátek nového roku tu mám jednu zajímavost – poslední dopis, který jsi mi poslala, má pořadové číslo 400. Není to úžasné? 24 let našeho přátelství a 400 dopisů! To není špatná bilance pro dvě holky, které se nikdy nepotkaly.

Omlouvám se, že toho dnes nenapišu víc, ale chtěla jsem ti jen říct, že na tebe moc myslím a že nemusíš spěchat s odpovědí. Víím, že toho máš teď víc než dost. Pokud už došlo na nejhorší nebo se k nejhoršímu schyluje a ty budeš mít pocit, že bys potřebovala na chvíli někam uniknout, pamatuj, že tady budeš vždycky vítána. Naši koně nekoušou, ale to samé nemůžu říct o jeho lordstvu.

*A pokud by sis mezitím chtěla promluvit, číslo na mě máš.
Volej kdykoliv.*

Objímám tě!

Rosie

Tento dopis byl kratší, ale ať už byl dopis od Rosie jakkoliv dlouhý, pokaždé mi zvedl náladu. Muž, kterého nazývala „jeho lordstvem“, byl majitelem stájí a jezdecké školy, kde Rosie se svojí mámou pracovala a kde před pár lety převzala funkci manažerky. Stáje a dům U Podkovy, ve kterém obě bydlely, se nacházely na pozemku starého panského sídla Willowdaleský dvůr na břehu jezera Derwent Water. Nikdy jsem v Jezerní oblasti nebyla, ale Rosie mi občas poslala nějaké fotky, podle nichž to tam vypadalo nádherně.

Během studia na vysoké škole jsme se domlouvaly, že po promoci přijedu na návštěvu, ale v té době mi umírala babička a já jsem nemohla nechat dědečka samotného, takže k návštěvě nedošlo. Když jsme tu možnost znovu otevřely, dědečkovi poprvé diagnostikovali rakovinu a od té doby už nikdy nenastala ta správná příležitost.

Přečetla jsem si dopis ještě jednou a podívala se na hodinky. Bylo příliš pozdě na videohovor? Potřebovala jsem s někým dnešní novinky probrat, ale rodiče měli svých starostí dost – už jen kvůli tomu, že žili v jiné zemi než dědeček.

„Ahoj, Autumn,“ ozvala se Rosie, která přijala videohovor hned po třetím zazvonění. Zářivě se na mě usmála.

„Ahoj. Právě jsem dočetla tvůj dopis. Víím, že už je pozdě, ale psala jsi, že můžu kdykoliv zavolat.“

„Samozřejmě že můžeš,“ ujistila mě tiše. „Jak se má dědeček?“

„Není to moc růžové. Prý mu zbývá posledních pár týdnů života. A do toho nejspíš přijdu o práci...“

Rosie jako vždycky počkala, až jí vypovím všechno, co mám na srdci.

„Přemýšlím o tom, že Madeline navrhu, aby mě napsala na seznam těch, kteří jsou ochotní z firmy odejít dobrovolně,“ prohlásila jsem.

Rosie zvedla překvapeně obočí. „To vážně chceš?“

„Nevím. Připadá mi to jako nejjednodušší řešení.“

„Nejjednodušší možná, ale to neznamená, že je nejlepší. Máš aspoň nějaký nápad, třeba jen záblesk inspirace?“

Zavrtěla jsem zamítavě hlavou.

„Třeba to bude jiné, až se trochu vyspíš. Nezapomeň, že dneska jsi byla v práci poprvé po dvou týdnech volna. Může pár dnů trvat, než se dostaneš zpátky do formy.“

„To je pravda, ale nemám času nazbyt. Pohovor bude přesně za týden. Ani nevím, jestli mi to stojí za ten stres.“

„Vždycky jsi říkala, že svoji práci miluješ,“ pokračovala Rosie. „Je to pořád pravda?“

„Ano.“

„Pak má cenu o ni bojovat.“

„Ale co když mě nic nenapadne? Anebo co když svůj návrh předložím a bude to totální fiasko?“

„Aspoň budeš vědět, že jsi to zkusila,“ odtušila jemným, ale rozhodným tónem. „Pamatuješ si, jak jsme byly v šestnácti posedlé filmem *Moderní Popelka*?“

Přikývla jsem a v duchu jsem se musela ptát, kam tou otázkou míří. Obě jsme moderní verzi pohádky o Popelce doslova hltaly a pouštěly si ji pořád dokola. Ani jedna jsme ve škole nezapadly mezi ostatní, a tak jsme obě vzhlížely k Hilary Duffové a přemýšlely, jestli i my někdy potkáme svého prince.

„Jak zněl baseballový citát Babea Rutha, který měli v tom filmu napsaný na zdi?“

Usmála jsem se na ni. Určitě věděla přesně, jak ten citát zní. Mnohem větší efekt však bude mít, když ho teď vyslovím já.

„Nedovol, aby tě strach z prohry vyřadil ze hry,“ odcitovala jsem a v duchu jsem si vybavila příslušnou scénu. Ve filmu se tato slova objeví v klíčovém okamžiku skrytá pod tapetou a dodají hlavní hrdince sílu čelit budoucnosti na vlastní pěst bez finanční podpory od „zlé“ macechy.

„Tak co? Necháš se odradit strachem z neúspěchu?“ zeptala se Rosie.

„Dobrá, přesvědčila jsi mě. Udělám, co bude v mých silách. Později bych nejspíš litovala, kdybych to aspoň nezkusila.“

„Žádné *nejspíš*! Určitě bys litovala. Já sice kreslit neumím, ale jsem tady pro tebe, kdyby ses chtěla podělit o nějaké nápady.“

„Děkuju. Jsem ráda, že jsem ti zavolala.“

„Já jsem taky ráda. Zvládneš to, Autumn. A jestli to nedopadne dobře, bude to jen tím, že za rohem na tebe čeká něco lepšího.“

Než jsme se rozloučily, ještě jsme chvíli probíraly všechno možné. Po rozhovoru s Rosie jsem byla mnohem pozitivněji naladěná. Hlavně díky jejímu ujištění, že v případě odchodu z firmy na mě určitě čeká nová příležitost. Ještě jsem netušila, co by to mohlo být, ale představa nezdaru už mě zdaleka neděsila tak jako dřív.

3

O týden později nastal den D. Nenechala jsem se ovládnout strachem, ale stejně jsem byla vystresovaná.

Prošla jsem všechny své starší návrhy včetně těch, které se nakonec na blahopřání nedostaly, v naději, že najdu nějakou inspiraci, ale nic takového se nestalo. Dokonce jsem se vrátila i ke svému portfoliu z univerzity a ke krabici s flipbooky, která ležela ukrytá hluboko v šatní skříni. Jednalo se o maličké knížečky opatřené ilustracemi, které se při otáčení stránek měnily, což vytvářelo iluzi animace. Ale ani to mi žádný neotřelý nápad nepřineslo.

V zoufalé snaze nezklamat Madeline ani sebe jsem nakonec vypočila pár akvarelových kreseb s jasnými a výraznými barvami. Nebyly špatné, ale rozhodně nepatřily mezi to nejlepší. Jediným způsobem, jak se zachránit, bylo svoji práci co nejlépe odprezentovat. Bylo mi ale jasné, že ani působivá slova a nadšené nedokážou z dobrého návrhu udělat vynikající.

Svoji obvyklou pracovní „uniformu“ sestávající z džínů a košile jsem nahradila elegantními šaty ke kolenům, decentním sádkem a barevnými lodičkami z Paříže na jehlových podpatcích. Dostala jsem je od mámy a byla jsem přesvědčená, že nikdy nenajdu příležitost si je obout. *Maman* tvrdila, že elegantní šaty a boty na podpatcích dokážou ženě dodat neobyčejnou vnitřní sílu. Skoro jsem tomu začínala věřit, i když jsem musela nacvičovat chůzi po domě, u toho přeríkávat prezentaci a neupadnout při tom.

Kdyby hlavním kritériem bylo sebevědomí a přesvědčivost uchazečů, byla bych v suchu. Skoro jsem tomu, co jsem se pokoušela prodat, sama uvěřila. Jenže v práci hledali především talent a inovativní nápady a ty jsem nabídnout nedokázala.

Když jsem skončila s prezentací, Madeline mi věnovala showvávavý úsměv a obě mi poděkovaly za účast. Já jsem ale věděla, že je konec. Že bez ohledu na to, co jsem říkala, za mě mluví především moje obrázky a ty skutečně ničím výjimečné nebyly.

„Mám se ptát?“ otočil se na mě Tim, když po mém návratu do kanceláře spatřil můj skleslý výraz.

„Prezentaci jsem zvládla skvěle, ale moje návrhy nestály za nic.“

„Tomu nevěřím.“

„Jsi milý, Time, ale od chvíle, kdy dědečkovi diagnostikovali rakovinu, jsem přišla o veškerý tvůrčí náboj. Možná moje návrhy nebyly nejhorší, ale rozhodně nebyly dost dobré. Jak jsi dopadl ty?“

„Myslím, že v pohodě. Aspoň doufám.“

Povzbudivě jsem se na něj usmála a zamířila ke svému stolu. Cestou moji pozornost upoutal pohyb za oknem.

„Sněží!“ vykřikla jsem.

Chvilí jsme s Timem pozorovali sněhové vločky. Dokázala bych stát celou věčnost u okna, kdybych nepotřebovala zkontrolovat mobil, jestli nemám nějaké zprávy z Juniper Gardens. Když jsem ho vytáhla z kabelky, krve by se ve mně nedoréžal. Čtyři zmeškané hovory z hospice, jeden od mámy a jeden od táty. *Prosím, neříkejte, že už je pozdě.*

V hlasové schránce jsem měla nahrané dvě zprávy. První byla z hospice: „Zdravím vás, Autumn, tady je Adele. Už nastal ten čas. Pokud je to možné, měla byste co nejrychleji přijet.“

Druhá zpráva byla od táty: „Právě nám volali z hospice. Jsme na cestě na letiště, abychom chytili nejbližší spoj. Pošlu ti detaily letu, až budu vědět něco konkrétního.“

„Musím za dědečkem,“ vyhrkla jsem na Tima, popadla jsem kabát, kabelku a vyrazila ke dveřím. „Můžeš to prosím vyřídit Madeline?“

Spěchala jsem na nádraží, co to jen šlo, smýkala jsem se po čerstvém sněhu, ale jako zázrakem jsem se udržela na nohách. Cestou jsem zavolala do hospice, abych se ujistila, že přijedu včas. *Ještě to nevzdal. Ale pospěšte si.*

Objednala jsem si Uber, aby mě vyzvedl ve stanici Sutton, a celou cestu vlakem jsem zírala na displej a snažila se v duchu zakázat mobilu, aby mi přinesl zprávu o dědečkově skonu. Připadalo mi, že se každá minuta vleče nekonečně dlouho.

V Uberu jsem se soustředila na velké poletující vločky za okýnkem. Dědeček miloval sníh. Stačilo, aby jen trochu nachumelilo, a už mě vytáhl na zahradu a stavěli jsme sněhuláka. Přes víkend trval na tom, že chce mít závěsy roztažené, aby nepropásl chvíli, kdy spadne první vločka, ale předpověď se stále měnila. *Zítřka očekáváme sněžení... pozitivně... popozitíí...*

Když jsem dorazila do Juniper Gardens, recepční na mě jen mávla a zavolala: „Zapíšu vás sama,“ zatímco jsem běžela chodbou a nahoru po schodech k dědečkovu pokoji. Měla jsem tak sevřené hrdlo, že jsem téměř nemohla dýchat.

Adele museli zřejmě z recepce upozornit na můj příchod, protože dveře se mi před nosem samy otevřely.

„Chcete, abych tu zůstala s vámi?“ zeptala se.

„Potřebujete s ním ještě něco dělat?“

„Ne.“

„V tom případě bych s ním radši byla sama.“

„Víte, kde mě hledat,“ zašeptala a potichu za sebou zavřela.

Stolní lampička byla rozsvícená a závěsy zatažené. Odložila jsem kabát a přešla k oknu, abych je roztáhla.

„Ahoj, dědo, to jsem já. Sníh, kterého ses nemohl dočkat, už konečně začal padat. Venku je nádherně. Podívej!“

Ohlédla jsem se na něj s nadějí v srdci, i když mi bylo jasné, že oči zřejmě neotevře.

Posadila jsem se do křesla vedle postele a vzala ho za ruku. Měl ji studenou a jeho prsty neopětovaly můj stisk jako obvykle. Roztřeseně jsem se nadechla a pokusila se polknutím ulevit bolestivě sevřenému hrdlu. Nechtěla jsem naše poslední společné chvíle provzlykat. Potřebovala jsem s ním mluvit.

„Pamatuješ si, jak jednou napadlo tolik sněhu, že jsme postavili celou sněhuláckou rodinu? Mámu, tátu, dědu, babičku i mě, dokonce jsme udělali i psa a kočku, protože jsem vždycky toužila po domácím mazlíčkovi. Dělal sis ze mě legraci, že je můžu chovat v mrazáku.“

Zhruba další hodinu jsem bez přestání mluvila, zatímco se za oknem nepřestával sypat sníh. Začala jsem různými vzpomínkami na zimu a potom jsem mluvila o čemkoliv, co mi přišlo na mysl. Dědečkovu oddychování bylo stále pomalejší a mělčí. Každou chvíli jsem se odmlčela, když už jsem se bála, že vydechl naposledy. Pokaždé mu však zachrástilo v hrudníku a on se znovu nadechl.

„Přála bych si, abys tu se mnou ještě byl,“ řekla jsem a pohlédla ho po ruce. „Chtěla bych si tě tu nechat napořád, ale vím, že babička tě taky potřebuje. Čekala na tebe tak dlouho. Je na čase, abych tě za ní pustila a vy dva jste mohli být zase spolu.“

Přitiskla jsem si jeho ruku ke rtům a zlehka ji políbila. „Už jsem ti to párkrát říkala, ale ty jsi nad tím vždycky jen mávl rukou, tak ti to zopakuju ještě jednou. Děkuju ti za všechno, co jsi pro mě udělal. Tolik jsem se toho od vás s babičkou naučila.“

Kousla jsem se do rtu a žaludek se mi sevřel. Ale potřebovala jsem to ze sebe dostat, dokud je ještě příležitost. „A taky ti

děkuju, že jsi udržel moje tajemství. Slíbil jsi mi to a svůj slib jsi dodržel, za což jsem ti neskutečně vděčná. Na oplátku ti taky něco slíbím. I když se mi po tobě bude stýskat každou vteřinu každého dalšího dne, budu v pořádku. Nemusíš se o mě bát. V práci dochází k reorganizaci a to s sebou ponese i nějaké změny, ale změna může být i k lepšímu, nemyslíš? Tak už jdi za babičkou a dej jí vědět, že jsi svůj úkol splnil.“

V té chvíli se mi po tvářích řinuly slzy proudem a dopadaly mi na ruku, kterou jsem svírala dědečkovu dlaň, zatímco jeho dech pomalu ustal.

Když jsem si byla jistá, že skutečně odešel, něžně jsem mu odhrnula bílé vlasy z čela a políbila ho. „Spi sladce, dědečku,“ zašeptala jsem.

Pohlédla jsem k oknu a představila si, jak se jeho duše vznáší mezi poletujícími vločkami a neochvějně stoupá vzhůru. Viděla jsem, jak jsou s babičkou zase spolu, drží se za ruce, procházejí se parkem, smějí se, když mu podává lžici, aby ochutnal omáčku na těstoviny, ale dřív, než to stihne, mu ji rozpustile otře o nos, jak si láskyplně hledí do očí, když spolu tančí po obýváku.

„Postarej se o něj, babi,“ zašeptala jsem. „A děkuju, že jsi mi ho tu tak dlouho nechala.“

Seděla jsem ještě asi dvacet minut vedle jeho postele, držela jsem ho za ruku, ale oči jsem upírala na padající sníh za oknem. Měla bych nejspíš dát vědět Adele, že zemřel, ale nechtěla jsem ho tu nechávat samotného. Sáhla jsem po telefonu, abych zavolala na recepci, ale na displeji se objevila textová zpráva.

Papa:

Právě jsme přistáli v Gatwicku.

Čekáme, až budeme moci vystoupit z letadla.

Pojedeme co nejrychleji za tebou. Někaké novinky?

Nebyla to zrovna zpráva, kterou bych chtěla sdělovat přes esemesky. Ale měl právo to vědět.

*Je mi to líto, ale dědeček
před několika minutami odešel.*

*Papa:
Mám výčitky, že jsme to nestihli.
Jsi v pořádku?*

*Je mi strašně smutno, ale držím se.
Budte v tom sněhu opatrní, brzy se uvidíme.*

Táta musel tu novinu sdělit mámě, protože vzápětí mi přišla zpráva i od ní.

*Maman:
Je suis tellement désolé, ma chérie.
Envoyer des câlins.*

S vděčností jsem přijala objetí na dálku a už jsem se nemohla dočkat, až mě oba skutečně sevrou v náručí.

Přestože je letiště vzdálené jen asi půl hodiny od hospice, sních způsobil zmatek na silnici a rodičům nakonec trvalo víc než dvě hodiny, než se dostali do Juniper Gardens. S pláčem jsme se objali a já jsem jim popsala dědečkovy poslední chvíle. Potom jsem je s ním nechala o samotě, zatímco jsem si šla dát na uklidnění horkou čokoládu.

Společenská místnost byla prázdná, a tak jsem při popíjení hřejivého nápoje mohla obrovským oknem sahajícím od podlahy

až ke stropu pozorovat zahradu. Už napadlo aspoň pět centimetrů sněhu a chumelilo pořád dál. Dědeček by šel s chutí postavit sněhuláka.

Přepadla mě taková únava, že by mi stačilo zavřít oči a okamžitě bych usnula, a tak jsem se raději zadívala do mobilu, abych se něčím zaměstnala.

Na displeji se objevila zpráva od Madeline.

Madeline:

Tim mi vzkázal, že jsi musela odjet do hospice.

Myslím na tebe a na celou tvoji rodinu.

Nechtělo se mi další den do práce, a tak jsem se rozhodla využít příležitosti a zjistit, jestli by jí to nevadilo.

*Děkuju. Dědeček dnes odpoledne zemřel.
Ještě jsem ho stihla při vědomí,
takže jsem ho mohla doprovodit na druhý břeh.
Rodiče byli tou dobou bohužel teprve na cestě.
Můžu si vzít zítra volno?*

Madeline:

To je mi moc líto.

Samozřejmě si vezmi zítra volno.

*A pokud bys potřebovala uvolnit na víc dní,
dej mi vědět.*

Postupně jsem se proklikávala přijatými e-maily a při pohledu na předmět jednoho z nich mi ztuhla krev v žilách. Bylo mi jasné, co v něm stojí. I když jsem už o žádné další špatné zprávy nestála, přišlo mi lepší mít to za sebou. Hůř než teď se už stejně cítit nemůžu.

*Pro: Autumn Lanineová, ilustrátorka
Od: Ross Lyndonová, kreativní ředitelka
Předmět: Výsledek pohovoru*

Děkujeme Vám, že jste se dnes zúčastnila pohovoru a seznámila nás se svými inovativními návrhy.

Bylo to pro nás těžké rozhodování, bohužel Vám však nemůžeme nabídnout žádnou z volných pozic. Jak víte, v naší firmě v současné době probíhá rozsáhlá reorganizace, v jejímž důsledku došlo ke zrušení Vaší současné pozice, proto Vás žádám, abyste se zítra, tj. ve čtvrtek 11. ledna, v 9:30 zúčastnila schůzky s Madeline Hillovou, kde budete obeznámena s dalšími kroky.

Podívala jsem se na čas odeslání e-mailu a hlasitě jsem vzdychla. E-mail odešel v 16:17, poslední pohovor byl naplánovaný na šestnáctou hodinu. Při rozhodování očividně obě neztrácelý čas. Bylo zvláštní, že mi Madeline ve zprávě nenapsala, abych zmiňovanou schůzku ignorovala. Možná požádala o pozdržení odeslání e-mailu, ten však mezitím proklouzl sítím. Nezbyvalo mi než jí znovu napsat.

*Právě jsem si přečetla e-mail o výsledku pohovoru.
Mohla bych si hned po naší schůzce vzít to volno,
o kterém jsme si psaly?*

Madeline:

Ty jsi ten e-mail dostala?

Proboha. To mě mrzí. Strašné načasování.

*Chtěla jsem, aby ho pozdržela,
dokud nebudeme vědět, jak je to s tvým dědečkem.*

Naše dohoda samozřejmě platí.

Jestli chceš, můžeme odložit i tu schůzku.

*Vážím si tvojí snahy odeslání e-mailu odložit.
Radši bych měla tu schůzku za sebou,
takže se uvidíme zítra v 9:30.*

S povzdechem jsem přepnula telefon na tichý režim a uložila ho zpátky do kabelky. Přišla jsem o dědečka a teď i o práci. Musela jsem doufat, že se nenaplní přísloví o tom, že neštěstí chodí ve třech.

4

Ležela jsem pod peřinou ve své ložnici v zadní části domu prarodičů, závěsy jsem měla roztažené a zírala jsem do tmy. Uběhly tři hodiny ze čtvrté části dne. Teprve před hodinou přestalo vytrvale sněžit, i když sem tam ještě nějaká vločka před okny proletěla, jako kdyby se chumelenice zdráhala nadobro rozloučit. Stejně jako já s dědečkem.

Zajímalo by mě, jestli máma s tátou, kteří přespávali v pokoji pro hosty, dokázali usnout. Z Juniper Gardens jsme odjízďeli až po desáté večer. Dědečka si převzala pohřební služba a my jsme vyklidili jeho pokoj. Posbírali jsme pár kousků jeho oblečení a osobních věcí. Když jsme dorazili domů, řekla jsem jim o situaci v práci.

„Hrozný začátek nového roku,“ poznamenala *maman* a znovu mě objala. „Je mi to moc líto.“

„Mně taky,“ přidal se *papa*. „Máš nějakou představu, co teď budeš dělat?“

„Zatím si nejsem jistá. Kdybych chtěla místo u konkurence, musela bych jim předložit nějaký inovativní design, což není vůbec jednoduché. Moje kreativita je na dně.“

Oba na mě pohlédli se soucitným výrazem.

„Nespěchej s rozhodnutím,“ pronesla *maman*. „Dej si chvíli pauzu. Můžeš s námi nějaký čas strávit v Paříži. Anebo se tam můžeš přestěhovat napořád.“

Vděčně jsem se usmála. „Děkuju za nabídku a slibuju, že o tom budu přemýšlet.“